

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Křtinský mramor s.r.o.**, se sídlem Antonína Václavíka 340, Luhačovice – Pozlovice, zast. JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 4, P. O. Box 140, Praha, za účasti osob zúčastněných na řízení: **i) PRO Březinu – Prosperita – Rozvoj – Obnova, z. s.**, se sídlem Březina 262, 679 05 Březina, **ii) obec Březina**, Březina 24, 679 05 Březina, **iii) F. N.**, **iv) I. M.**, **v) J. K.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 13. 8. 2014, č. j. SBS 22417/2014/ČBÚ-22, ve věci stanovení dobývacího prostoru,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žádná z osob zúčastněných na řízení ad i) až v) nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Jihomoravského a Zlínského (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 4. 2014, č. j. SBS 12336/2014/OBÚ-01/1; tímto rozhodnutím bylo v souladu s ustanovením § 28 odst. 9 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, zastaveno řízení o návrhu žalobce na stanovení dobývacího prostoru Březina u Křtin, které bylo zahájeno již v roce 1994.

Důvodem pro zastavení předmětného správního řízení bylo nedoplnění návrhu žalobce o požadované doklady ve lhůtě stanovené do 1. 3. 2014, k čemuž byl vyzván výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 29. 11. 2013, č. j. SBS 34608/2013/OBÚ-01/2; současně správní orgán I. stupně rozhodnutím z téhož dne pod č. j. SBS 34608/2013 předmětné řízení přerušil do 1. 3. 2014. Do uvedeného data měl žalobce ke svému návrhu na stanovení dobývacího prostoru doložit jednak doklady z hlediska spolehlivého posouzení jeho procesního nástupnictví (po společnosti INOVATEX a.s.), jednak doklady další - týkající se právem chráněných obecných zájmů, a sice:

- doklad, kterým lze prokázat použitelnost předchozího souhlasu vydaného dne 5. 9. 1994 tehdejším Ministerstvem hospodářství ČR, pod č. j. 336 271/94-73, poř. č. PS-397/231/94 (a to subjektu: EVŽEN MUSIL – VEMPO, obchodní firma);
- doklad, resp. listinu – vyjádření Okresního úřadu v Blansku, ze kterého vyplývá, že předmětný záměr žalobce byl tzv. podlimitním záměrem podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů rozvojových koncepcí a programů na životní prostředí, dále jen „zákon č. 244/1992 Sb.“;
- doklad, z něhož bude vyplývat jednoznačný závěr, podle kterého zákona má být provedeno posouzení vlivů záměru na životní prostředí (přičemž k jeho předložení mělo dojít v součinnosti s Ministerstvem životního prostředí).

Podáním ze dne 21. 2. 2014 žalobce na danou výzvu reagoval a vedle vyjádření k procesnímu nástupnictví (v němž vyloučil nástupnictví po společnosti INOVATEX a.s.) se vyjádřil i k dalším požadovaným dokladům. K prokázání použitelnosti předchozího souhlasu Ministerstva hospodářství ČR odkázal na dohodu o převodu práv a povinností ze dne 7. 12. 2010, jakož i na potvrzení platnosti předmětného souhlasu Ministerstvem životního prostředí ze dne 11. 2. 2011, č. j. 108190/ENV/10; 3001/560/10. A z hlediska zbývajících dokladů týkajících se tematicky téhož problému, tj. posouzení vlivů na životní prostředí, uvedl: (i) že vyjádření Okresního úřadu v Blansku doložit nemůže, neboť se u něho nedochovalo, a (ii) že k posouzení, podle kterého zákona je nutno postupovat, se obrátil na Ministerstvo životního prostředí s tím, že jeho vyjádření v dané věci dosud neobdržel. Proto žalobce rovněž požádal o prodloužení lhůty k doplnění návrhu, což správní orgán I. stupně akceptoval a lhůtu mu prodloužil do 14. 4. 2014.

Ministerstvo životního prostředí ve svém vyjádření ze dne 14. 4. 2014, zn. 25453/ENV/14, adresovaném žalobci a na vědomí zaslaném také správnímu orgánu

I. stupně, poukázalo na přechodné ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“, dle kterého se posouzení zahájena před účinností tohoto zákona dokončí podle zákona č. 244/1992 Sb.; to znamená, že veškeré procesy EIA („*Environmental Impact Assessment*“) zahájené podle zákona č. 244/1992 Sb. je nutné vždy dokončit podle pravidel stanovených v tomto zákoně. Dále doplnilo, že pokud se příslušný úřad, resp. orgán (Okresní úřad v Blansku) vyjádřil v tom smyslu, že posuzování záměru podle zákona č. 244/1992 Sb. nebude prováděno, pak EIA proces neproběhl. Předmětné přechodné ustanovení se však vztahuje jen na případy, kdy proces EIA byl před nabytím účinnosti zákona č. 100/2001 Sb., tj. do 1. 2. 2002, zahájen a současně nebyl k tomuto datu dokončen.

Na základě toho pak správní orgán I. stupně vydal shora citované rozhodnutí o zastavení řízení s tím, že žalobce – žadatel „*nedoložil požadované listiny včas, případně neučinil jiný úkon, kterým by lhůtu prodloužil, případně by pokračoval dále v řízení v intencích vyjádření Ministerstva životního prostředí*“.

K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu, který konstatoval, že žalobce – žadatel v odvolání sám přiznává, že jeho návrh na stanovení dobývacího prostoru neobsahuje doklad o posouzení vlivu záměru na životní prostředí. Jedná se přitom o jeden z dokladů, které správní orgán I. stupně požadoval a protože jej ve stanovené lhůtě neobdržel, rozhodl v souladu s horním zákonem o zastavení řízení. Horní zákon neumožňuje pokračovat v řízení, pokud není návrh na stanovení dobývacího prostoru ze strany žadatele doplněn ve stanovené lhůtě. Z tohoto důvodu tedy musel správní orgán I. stupně řízení zastavit, aniž by měl povinnost doplnit spis o doklady ve věci posouzení vlivu na životní prostředí. Podle žalovaného je to naopak žadatel – žalobce, jehož povinností v souladu s § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona je doložit návrh na stanovení dobývacího prostoru požadovanými doklady, což neučinil. Nezbylo tedy než předmětné řízení zastavit a nelze se v tomto ohledu dovolávat toho, že pokud správní orgán I. stupně neprokázal existenci vyjádření Okresního úřadu v Blansku, má se za to, že posuzování vlivů na životní prostředí pokračuje a je třeba ho doplnit, resp. dokončit podle zákona č. 244/1992 Sb.; dle žalovaného je v tomto ohledu důkazní břemeno na straně žadatele – žalobce, jak již bylo naznačeno výše.

II. Žaloba

Žalobce se s uvedeným závěrem žalovaného neztotožnil a podal proti jeho rozhodnutí žalobu, ve které stručně zrekapituloval dosavadní procesní průběh, z něhož je zřejmé, že správní orgán I. stupně v dané věci rozhodoval opakovaně, přičemž jeho předchozí rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 29. 5. 2013, č. j. SBS/14718/2013/OBÚ-01/1, bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2013, č. j. SBS 23737/2013/ČBÚ-22. V této souvislosti žalobce odkázal na posledně citované zrušovací rozhodnutí žalovaného, v jehož odůvodnění na str. 3, odst. 3 bylo uvedeno, že: „*[z] předložené dokumentace není patrné, jak byl záměr posuzován. Toto konstatuje i OBÚ v bodě 3 své žádosti na Ministerstvo životního prostředí ze dne 30. dubna 2013, č. j. SBS/10416/2013. Žádost OBÚ, zda v takto vedeném řízení je postup žadatele/organizace*

zákonný (aplikace zákona č. 244/1992 Sb.), však měla obsahovat přímý dotaz k Ministerstvu životního prostředí, neboť dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb. dobývací prostor stanoví OBÚ v součinnosti s dotčenými orgány“.

V rámci nového projednání však v rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 29. 11. 2013 správní orgán I. stupně uvedl, že: „Český báňský úřad konstatoval, že je věcí organizace, aby si s Ministerstvem životního prostředí vyjasnila, podle kterého zákona má být posuzování vlivů na životní prostředí (EIA) provedeno a OBÚ předložila jednoznačný závěr“. Takové vyjádření je podle názoru žalobce v přímém rozporu nejen s předcházejícím vyjádřením žalovaného v jeho zrušujícím rozhodnutí, které je pro správní orgán I. stupně závazné, ale i se samotným horním zákonem. I přes to žalobce učinil vše pro vydání požadované listiny a učinil dotaz na Ministerstvo životního prostředí, o čemž správní orgán I. stupně informoval. Nemůže mu tedy jít k tíži datum vydání listiny Ministerstva životního prostředí, pokud za účelem jejího opatření postupoval nad rámec předcházejícího (zrušovacího) rozhodnutí žalovaného, resp. s odkazem na § 27 odst. 1 horního zákona de facto vykonával i povinnosti samotného správního orgánu I. stupně.

K nedodání vyjádření Okresního úřadu v Blansku, ze kterého vyplývá, že předmětný záměr žalobce byl tzv. podlimitním záměrem dle zákona č. 244/1992 Sb., připomněl žalobce své vyjádření směřované správnímu orgánu I. stupně, v němž sdělil, že s ohledem na časový odstup daným vyjádřením nedisponuje. A dále s odkazem na své odvolání sdělil, že dle jeho názoru nemůže být důvodem ukončení předmětného řízení skutečnost, že žalobce nedisponuje vyjádřením Okresního úřadu v Blansku, neboť pokud existuje, musí jím disponovat především právě správní orgán I. stupně s tím, že v případě jeho neexistence predestřel další postup ve svém odvolání.

Nadto žalobce podotkl, že i přes jeho opakované upozornění se správní orgán I. stupně ani žalovaný nevypořádal s jeho podáním ze dne 27. 3. 2013 týkajícím se mj. žádosti o vyloučení účastníka řízení: F 1 Březina výstavba RD, spol. s r. o.

Závěrem žalobce shrnul, že v předmětném řízení došlo k vadám, které spolu s porušením zákona ohledně nepostupování správního orgánu I. stupně potažmo žalovaného v součinnosti s dotčenými správními orgány způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že důvodem zastavení řízení bylo nedoložení dokladů, které po žalobci byly požadovány a které se týkaly toho, že předmětný záměr – stanovení dobývacího prostoru Březina u Křtin – prošel tzv. procesem EIA. O skutečnosti, že stanovení dobývacího prostoru předpokládá posouzení vlivu na životní prostředí žalobce věděl a snažil se to obejít prostřednictvím domnělého řízení podle zákona č. 244/1992 Sb. a vyjádření Okresního úřadu v Blansku, které ovšem nedoložil. A nedoložil ani jiné doklady osvědčující jeho aktivní zajišťování posouzení vlivu na životní prostředí ať už podle zákona č. 244/1992 Sb. nebo podle aktuální právní úpravy, tj. zákona č. 100/2001 Sb. S ohledem

na to správní orgán I. stupně vycházel z úvahy, že žalobce ztratil na dalším vedení správního řízení zájem.

Posouzení vlivů na životní prostředí byl povinen provést, resp. zajistit žalobce, nikoli rozhodující správní orgán I. stupně, který postupoval podle § 28 odst. 1 písm. d), věty druhé, horního zákona. Na základě uvedeného ustanovení si doklady vztahující se k procesu EIA vyžádal od žalobce, který však své povinnosti nedostál. V řízení nedoložil doklad o tom, že by se nemělo provést posouzení EIA podle zákona č. 244/1992 Sb (vyjádření Okresního úřadu v Blansku). Naopak byla opatřena vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 12. 2012, zn. 97992/ENV/12, a ze dne 13. 5. 2013, zn. 30111/ENV/13, z nichž jednoznačně vyplývá, že proces EIA má být proveden. Na základě toho pak rozhodující správní orgány neměly jinou možnost než řízení zastavit. Žalovaný proto navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce v replice dodatečně doložené (během jednání soudu dne 23. 5. 2016 – viz dále, bod VI.) reagoval především na odkaz žalovaného na § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona. Poukázal na znění horního zákona ke dni podání žádosti (účinné od 1. 7. 1988 do 22. 5. 2009), dle kterého sice stále platila možnost příslušného obvodního báňského úřadu stanovit, že se k návrhu (žádosti) přiloží další nezbytné doklady, nicméně to se dle žalobce netýkalo dokumentace posuzování vlivů na životní prostředí; tu měl jeho názoru doložit ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 244/1992 Sb. příslušný orgán posuzování vlivů na životní prostředí. A dle žalobce se tak stalo, neboť tato dokumentace ve spise založena je. Řízení EIA bylo prokazatelně zahájeno a vzhledem k okolnostem je zřejmé, že nebylo dokončeno. Současně ve vztahu k § 28 odst. d) horního zákona ještě poukázal na vyhlášku č. 172/1992 Sb., o dobývacích prostorech (dále jen „vyhláška č. 172/1992 Sb.“) s tím, že návrh v dané době splňoval všechny náležitosti stanovené v § 2 odst. 3; ke dni podání žádosti dle žalobce nebylo nutno předkládat stanovisko o posouzení vlivů na životní prostředí, nýbrž stačilo ve smyslu § 2 odst. 3 písm. j) vyhlášky č. 172/1992 Sb. přiložit výsledky projednání návrhu na stanovení dobývacího prostoru, který se dotýká zájmů chráněných zvláštními předpisy, tj. vč. zákona č. 244/1992 Sb., s orgány a organizacemi, jímž přísluší ochrana těchto zájmů. Dále zopakoval, že pokud bylo vydáno vyjádření Okresního úřadu v Blansku k procesu EIA, nemůže být jeho nedoložení k tíži žalobci. Naopak, z jeho neexistence je nutno usuzovat, že ač bylo řízení dle zákona č. 244/1992 Sb. zahájeno, nikdy nebylo dokončeno a žalovaný měl postupovat tak, jak žalobce navrhoval ve svém odvolání, tedy – přerušit řízení do vydání stanoviska dle § 11 zákona č. 244/1992 Sb.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

K výzvě zdejšího soudu podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, sdělili osoby uvedené v záhlaví rozsudku ad i) až v), že budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; k následně zaslané žalobě a vyjádření žalovaného žádná z nich vlastní vyjádření – mimo jednání (viz dále, bod VI.) – nepodala.

VI. Jednání

V průběhu jednání dne 23. 5. 2016 bylo soudem konstatováno vymezení věci. Žalobce v rámci přednesu žaloby v podstatě zopakoval klíčové žalobní body rekapitulované shora (bod II.) s tím, že nebyl-li dokončen zahájený proces posuzování vlivů na životní prostředí, jeho pokračování není v moci žalobce a měl jej dokončit dnes příslušný orgán – Městský úřad Blansko dle přechodných ustanovení zákona č. 100/2001 Sb. Současně žalobce předložil repliku k vyjádření žalovaného (bod IV.) a v závěrečné řeči setrval na svém žalobním návrhu. Podobně žalovaný setrval na svém vyjádření k žalobě, vč. závěrečného návrhu.

Osoba zúčastněná na řízení i) poukázala na sepsání petice proti stanovení dobývacího prostoru a následnému povolení lomu v obci Březina, který by se nacházel několik desítek metrů od domů a cca 300 metrů vzdušnou čarou od školy. Obdobně se vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení ii), která se ztotožnila se závěry žalovaného; následně pak ještě poukázala na nebezpečné důsledky příp. otevření lomu (prach, zvýšená doprava atd.). Taktéž osoba zúčastněná na řízení iv) v rámci uděleného slova vyjádřila obavy z nepříznivých důsledků příp. těžební činnosti a poukázala přitom na to, že obec Březina je, resp. byla zatížena z druhé strany dalším lomem Skalka.

Na návrh žalobce byla k důkazu čtena listina vydaná Ministerstvem životního prostředí dne 14. 4. 2014, zn. 25453/ENV/14, která je součástí spisu a ze které vyplynulo především to, že veškeré procesy EIA zahájené podle zákona č. 244/1992 Sb. je nutné vždy dokončit podle pravidel stanovených v tomto zákoně. Dále soud na návrh žalobce přistoupil k výsledku L. D. jako osoby zastupující žalobce, která popsala průběh předmětného řízení, vč. opatřování dokumentace k procesu EIA, jež žalobce není schopen zajistit; současně popsala, jak to vypadalo v okolí lomu dříve a nyní a jak by probíhala příp. těžba.

VII. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Podstata celé věci stojí na posouzení postupu žalovaného potažmo správního orgánu I. stupně, který zastavil předmětné správní řízení – o návrhu žalobce na stanovení dobývacího prostoru – z důvodu nedoložení požadovaných dokladů ve lhůtě k tomu stanovené (do 1. 3. 2014) a posléze ještě prodloužené (do 14. 4. 2014).

Předpokladem uvedeného postupu je přitom skutečnost, že se jednalo o doklady, které návrh žalobce neobsahoval, ačkoli je obsahovat měl. Ve shora provedené rekapitulaci je zmíněno více dokladů, k jejichž doložení byl žalobce vyzván. Nicméně ve světle napadeného rozhodnutí, které spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně tvoří jeden celek, je podstatným, určujícím doklad, resp. doklady vztahující se k vyhodnocení vlivu na životní prostředí. Stěžejní otázkou pro posouzení projednávané věci je tedy to, zda je nutné k návrhu

na stanovení dobývacího prostoru dokládat kromě jiného i výsledek procesu posuzování vlivu na životní prostředí a jaké důsledky má jeho nedoložení.

Proces posuzování vlivů na životní prostředí je specifickým postupem, jehož cílem je předběžné posouzení vlivu koncepce (proces „SEA“ – *Strategic Enviromental Assessment*) či záměru (proces „EIA“ – *Enviromental Impact Assessment*) před samotnou realizací a také minimalizace negativních vlivů na životní prostředí. Při posuzování záměru se jedná již o přesně lokalizovaný záměr – zde: dobývací prostor Březina u Křtin, jehož stanovení navrhl žalobce.

Stanovení dobývacího prostoru (a jeho změny či zrušení) upravuje horní zákon v § 27 a § 28 s tím, že řízení v dané věci lze dle § 28 odst. 1 zahájit:

- na návrh (těžební) organizace, tj. právnické a fyzické osoby, která v rámci podnikatelské činnosti při splnění podmínek stanovených právními předpisy vykonává vyhledávání, průzkum nebo dobývání výhradních ložisek nebo jinou hornickou činnost (§ 5a horního zákona) nebo
- z podnětu obvodního báňského úřadu.

Jedná se o řízení, které je složité a často časově náročné nejen v důsledku závažnosti stanovovaných práv a povinností, ale také proto, že je v něm zapojeno mnoho dalších subjektů a dotčených orgánů. S dotčenými orgány přitom – při stanovení dobývacího prostoru a jeho změny – postupuje příslušný obvodní báňský úřad v součinnosti, jak s odkazem na § 27 odst. 1 horního zákona správně poukázal žalobce. To ovšem neznamená, že by měl obvodní báňský úřad jako prvostupňový správní orgán obstarávat veškeré doklady a dokumenty nutné ke stanovení dobývacího prostoru. Takový výklad by zcela popřel shora zmíněné způsoby zahájení správního řízení o stanovení dobývacího prostoru, přičemž jde-li o první z nich, tedy řízení zahájené na návrh organizace – zde: žalobce, je nutné vedle § 27 odst. 1 horního zákona poukázat též na § 27 odst. 5, větu první, horního zákona, jež stanoví, že: „[j]estliže se návrh na stanovení nebo změnu dobývacího prostoru dotýká zájmů chráněných podle zvláštních předpisů, projedná organizace, který má výhradní ložisko dobývat, podmínky stanovení dobývacího prostoru s orgány a fyzickými a právnickými osobami, jímž přísluší ochrana těchto zájmů, v souladu s těmito předpisy“. A v návaznosti na to je pak také na základě § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona nutno k návrhu na stanovení dobývacího prostoru doložit „doklady a dokumentaci stanovenou prováděcími předpisy k tomuto zákonu, popřípadě zvláštními předpisy. Obvodní báňský úřad může stanovit, že se k návrhu přiloží další nezbytné doklady pro spolehlivé posouzení návrhu, především z hlediska ochrany a hospodárného využití výhradního ložiska, důsledků jeho dobývání, jakož i z hlediska dopadu na právem chráněné obecné zájmy“.

Posledně citované ustanovení § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona přitom nedoznalo žádné změny od roku 1991, kdy bylo v horním zákoně – novelou provedenou zákonem č. 541/1991 Sb. – normováno mj. nové znění právě § 28 odst. 1, jenž stanovil jednotlivé náležitosti, které je nutné doložit k návrhu na stanovení dobývacího prostoru. Žalobce se proto mylí, odkazuje-li na předchozí znění horního zákona, z něhož dovozuje, že neměl povinnost předkládat doklady ohledně posouzení vlivu na životní prostředí. Horní zákon zjevně předpokládal a stále předpokládá aktivitu ze strany organizace – zde: žalobce, jež navrhuje

stanovení dobývacího prostoru, přičemž zákonodárce v § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona využil legislativní techniku odkazu na prováděcí, příp. zvláštní předpisy.

Prováděcím předpisem k hornímu zákonu je vyhláška č. 172/1992 Sb., která je ve vztahu k otázce posuzování vlivu na životní prostředí konkrétní až ve znění účinném od 1. 1. 2001, kdy došlo k její novelizaci vyhláškou č. 351/2000 Sb. a kdy v § 2 odst. 4 písm. m) stanoví, že se k návrhu přiloží: „*stanovisko o posouzení vlivu na životní prostředí, pokud toto posouzení je nutno podle zvláštních právních předpisů provést.*“ To ovšem neznamená, že dříve nebylo nutno takové stanovisko doložit, resp. osvědčit příslušnému obvodnímu báňskému úřadu, jak proces posuzování vlivu na životní prostředí proběhl, příp. že tohoto procesu není třeba. Skutečnost, že žalobce měl povinnost doložit doklad vztahující se k tomu, zda a příp. s jakým výsledkem byl jeho záměr posouzen z hlediska vlivu na životní prostředí lze dovodit jak vyhlášky č. 172/1992 Sb. ve znění do 31. 12. 2000 [§ 2 odst. 5 písm. e), dle kterého se k návrhu přiloží: „*rozhodnutí, popřípadě stanoviska orgánů a organizací, jimiž přísluší ochrana jiných zákonem chráněných obecných zájmů podle zvláštních předpisů*“], tak především z nezměněného § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona.

Na toto klíčové ustanovení navíc navazuje další ustanovení horního zákona, a sice: § 28 odst. 6, dle něhož má příslušný obvodní báňský úřad za úkol posoudit předložený návrh zejména z hlediska ochrany a využití nerostného bohatství. Dále posuzuje, zda návrh zohledňuje rozhodnutí o stanovení chráněného ložiskového území a zda vyhovuje jednak všeobecným požadavkům pro výstavbu dolů nebo lomů, jednak požadavkům, které stanoví zvláštní předpisy pro ochranu chráněných zájmů. A těmito předpisy vztahujícími se k ochraně životního prostředí jsou především zákon o posuzování vlivu na životní prostředí – č. 244/1992 Sb., resp. č. 100/2001 Sb., a dále jednotlivé složkové zákony, jako např. vodní zákon (č. 254/2001 Sb.), zákon o ochraně zemědělského půdního fondu (č. 334/1992 Sb.), lesní zákon (289/1995 Sb.) či zákon o ochraně přírody a krajiny (č. 114/1992 Sb.).

Z uvedeného je tedy evidentní, že se skutečně jedná o složitý proces posuzování, při kterém musí být zohledněno množství právních předpisů, nevylučuje tzv. EIA předpisy = předpisy pro posuzování vlivů na životní prostředí. Ostatně při stanovení nového dobývacího prostoru se jedná o tak závažný zásah do poměrů v daném území, že si lze jen těžko představit, že by se tento zásah měl obejít bez jakéhokoli posouzení jeho vlivů na životní prostředí.

Ideálně by proto měla každá organizace nejprve nechat posoudit předmětný záměr z hlediska jeho vlivů na životní prostředí a teprve poté podat návrh k příslušnému obvodnímu báňskému úřadu. Ten sice podle § 28 odst. 9 horního zákona může zahájit řízení o stanovení dobývacího prostoru i v případě, že nejsou k dispozici všechny doklady a dokumentace podle odst. 1 písm. d) a e), tj. vč. dokladu o výsledku procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí, současně však stanoví lhůtu pro doplnění návrhu. Zákon totiž předpokládá, že dané doklady k dispozici budou, tzn., že návrh bude v tomto ohledu doplněn, a to ve stanovené lhůtě.

To se ovšem v nyní posuzovaném případě nestalo, neboť žalobce žádný doklad ohledně tzv. procesu EIA – tedy, že byl proces posuzování vlivu na životní prostředí proveden

nebo že jeho provedení není třeba – nedoložil. Naopak součástí správního spisu je jednoznačné vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí ze dne 17. 7. 2012, č. j. JMK 78424/2012, sp. zn.: S-JMK 78424/2012 OŽP/Ri, adresované žalobci, z něhož se podává, že předmětný záměr, tj. stanovení nového dobývacího prostoru, bude předmětem procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobce se sice v tomto směru odkazoval především na vyjádření Okresního úřadu v Blansku, že se jedná o tzv. podlimitní záměr, avšak žádné takové vyjádření, z něhož by byl patrný výsledek procesu posuzování vlivu na životní prostředí, nedoložil. V odvolání dokonce připustil, že proces posuzování vlivů na životní prostředí byl zahájen již v roce 1994, ale dosud nebyl ukončen; jako orgán příslušný k dokončení tohoto procesu označil nyní Městský úřad v Blansku a navrhl, aby ho správní orgán I. stupně vyzval k dokončení dle zákona č. 244/1992 Sb.

Uvedený požadavek vznesený žalobcem v odvolání ovšem nelze akceptovat a žalovaný rozhodl správně, pokud podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Skutečnost, že žalobce coby navrhovatel v daném případě nedoložil ke svému návrhu na stanovení dobývacího prostoru doklad potvrzující, že proběhl proces posuzování vlivů tohoto záměru na životní prostředí (příp. že tento proces stále probíhá) totiž nelze přičítat k tíži rozhodujícímu správnímu orgánu, jak se mylně domnívá žalobce. Jeho argumentace mj. i § 7 odst. 1 zákona č. 244/1992 Sb. v tomto ohledu nemůže obstát, neboť citované ustanovení se týká, resp. týkalo zveřejnění a projednání dokumentace o hodnocení vlivů záměru, tedy jedné z fází zákonem předpokládaného postupu posuzování vlivů na životní prostředí, z níž nelze dovodit, že by měl příslušný orgán nahradit aktivitu žalobce. Je třeba si uvědomit, že je to právě žalobce, kdo podává návrh a kdo má zajistit, že návrh je perfektní, splňující všechny zákonem požadované náležitosti, vč. dokladu ohledně proběhnutí tzv. procesu EIA. A není-li tomu tak, pak je nepochybně nutno takový návrh ve stanovené lhůtě doplnit. Bez toho nelze v předmětném řízení pokračovat, jak správně uvedl žalovaný, a proto také bylo v souzené věci na místě zastavení řízení v souladu s § 28 odst. 9 horního zákona.

A odkazuje-li v žalobě žalobce na to, že žalovaný ve zrušovacím rozhodnutí ze dne 19. 11. 2013 uvedl, že: „...dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb. dobývací prostor stanoví OBÚ v součinnosti s dotčenými orgány“, nelze než odkázat na shora uvedený rozbor relevantních ustanovení horního zákona, jakož i na to, že v odůvodnění téhož rozhodnutí o odst. výše, na str. 3, žalovaný konstatuje následující: „...je věcí organizace, aby si s Ministerstvem životního prostředí vyjasnila, podle kterého zákona má být posuzování vlivů na životní prostředí (EIA) provedeno a OBÚ předložila jednoznačný závěr“. Toto posléze převzal správní orgán I. stupně do odůvodnění rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 29. 11. 2013, což mu nelze účinně vyčítat. Jinými slovy – je třeba číst zrušovací rozhodnutí žalovaného v kontextu a nevytrhávat z jeho odůvodnění jen některé části, jako to v žalobě činí žalobce.

Totéž pak platí i o právní úpravě, konkrétně § 27 a § 28 horního zákona, které zdejší soud rozebral shora s tím, že je nepochybné, že je to žalobce coby navrhovatel v dané věci, kdo je odpovědný za doložení veškerých dokladů a dokumentace s tím, že pokud tak neučiní –

současně s návrhem či posléze k výzvě příslušného obvodního báňského úřadu – musí nést následky v podobě zastavení řízení.

VIII. Závěr a náklady řízení

Lze proto uzavřít, že žaloba není důvodná, neboť žalovaný postupoval správně, pokud zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nedoložení požadovaných dokladů – vztahujících se k procesu posuzování vlivů na životní prostředí.

Současně je ovšem nutno poznamenat, že povinností správního orgánu I. stupně i žalovaného bylo vypořádat všechny námitky žalobce, tj. i námitku týkající se (ne)vyloučení účastníka řízení: společnosti F1 Březina výstavba RD, spol. s r. o. Pokud tak žalovaný neučinil, jde o dílčí vadu odůvodnění, která však sama o sobě nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jehož podstata tkví ve zcela jiné otázce (viz výše).

V souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. tedy zdejší soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly. Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že žádná z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. 5. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu